

Σύλλογος Φίλων Περιθαλλομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Η Ζωή είναι Όνειρο

Έχοντας ακούσει πολλές φορές τη νεκρώσιμη ακολουθία, αυτή τη φορά προβληματίστηκα πολύ και χιλιάδες σκέψεις κατέκλυσαν το μυαλό μου «ό τον λόγον μου άκούων και πιστεύων τῷ πέμψαντί με, έχει ζῶν αἰώνιον, και εἰς κρίσιν οὐκ έρχεται, αλλά μεταβέβηκεν εκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζῶν... έν τόπῳ φωτεινῶ, έν τόπῳ χλοερῶ, έν τόπῳ ἀναψύξεως, ένθα ἀπέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός»... Άραγε όταν κοιμόμαστε τι γίνεται, και ο θάνατος τι σχέση έχει με τον ύπνο που καλύπτει το εν τρίτον του χρόνου της ζωής μας; Και όταν πεθαίνουμε πού πάμε (μα φυσικά από εκεί που ήρθαμε μου είπε μια φωνή).

Το βράδυ που κοιμήθηκα, ξύπνησα από ένα τρομερό εφιάλη. Ενώ ζούσα λείι ανέμελα στον Παράδεισο ξαφνικά με συνέλαβαν, και χωρίς

να καταλάβω γιατί, με έστειλαν στα κάτεργα της ύλης. Ήξερα ότι στη Γη οι άνθρωποι (άνω θρόσκοι) εργάζονται σκληρά για την επάνοδο, αλλά δεν φανταζόμουν ότι ήρθε η σειρά μου.

Μετά τη σύλληψη βρέθηκα απομονωμένος σε ένα σκοτεινό καλούπι για να πάρω σχήμα και σώμα από χώμα, πάνω σε αυτό χαραχτηκαν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του χαρακτήρα μου, εφοδιάστηκα με διάφορα όργανα που θα μου είναι χρήσιμα για την αποστολή μου και προστατευμένος από αυτά που γίνονταν έξω, άρχισα μέσα στη μήτρα να παίρνω τις πρώτες μου εμπειρίες... και να ξεχνῶ σιγά σιγά την καταγωγή μου.

Εδώ που βρέθηκα υπάρχει χώρος και χρόνος, δηλαδή το κάθε τι γίνεται σε ένα σημείο για μια στιγμή. Δεν υπάρχει το βρισκομαι παντού και πάντα. Έτσι μετά από εννέα μήνες ένοιωσα για πρώτη φορά τον πόνο. Τρομακτικές ωδίνες με έσπρωξαν έξω σε ένα ψυχρό περιβάλλον, με σκληρό φωτισμό όπου με δυσκολία διέκρινα ελάχιστα πράγματα. Για να μην σας τα πολυλογώ, μετά το «το και το» βρέθηκα στον κόσμο, έτσι λένε το μέρος που είναι φορτωμένο με ατελείωτα υλικά στολίδια,

Η Γιορτή της Αγίας Σοφίας

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα, χαρά και η ευλάβεια γιορτάζεται στο Νοσοκομείο μας η εορτή της Αγίας Σοφίας χάριν του ονόματος της ιδρύτριας του. Μετά τη Θεία Λειτουργία εψάλη επιμνημόσυνη δέηση και έγινε κατάθεση στεφάνου από τον Διοικητή του Νοσοκομείου κ. Αντώνιο Κουφάκη στην προτομή της Σοφίας Σλήμαν, η οποία σε πολύ δύσκολες στιγμές για την Ελλάδα έστρεψε τα φιλανθρωπικά της ενδιαφέροντα στον αγώνα κατά της φθίσης και συνέλαβε

το σχέδιο δημιουργίας ενός Σανατορίου. Μαζί με έναν "όμιλο κυριών" αποτελούμενο από κυρίες της αθηναϊκής κοινωνίας η Σοφία Σλήμαν αναλαμβάνει τη σύσταση εταιρείας με την επωνυμία "Σωτηρία". Καταφέρνει να αποσπάσουν από την Ι.Μ. Πετράκη δωρεά οικοπέδου 600 στρεμμάτων και το 1905 εγκαινιάζεται από τη βασίλισσα Όλγα το πρώτο κτίριο της "Σωτηρίας", το πρώτο σανατόριο της χώρας, με 40 κλίνες προορισμένες για τη νοσηλεία απόρων

κοσμήματα, αντι-κείμενα στα οποία οι άνθρωποι έχουν φοβερή προσκόλληση.

Η παρηγοριά μου ήταν η φιλόξενη και πολύ γνώριμη πια μητρική αγκαλιά. Ρουφούσα από τα στήθη της τη ζωή.

Μετά άρχισε η εκ-παίδευση. Με επιβράβευση και τιμωρία άρχισα να μαθαίνω τους κανόνες... και μετά μπήκα στον στίβο της βιο-πάλης, να παλεύω με τη βία, να παλεύω για την επι-βίωση.

Το περίεργο είναι ότι σε αυτό το αφιλόξενο περιβάλλον με όλες τις δυσκολίες του έχουμ την επιλογή να περνάμε καλά! Αυτό εξαρτάται από το πώς θέλουμε να βλέπουμε τα πράγματα. Όλα έχουν την καλή και την ανάποδη. Το ποτήρι το βλέπουμε μισογεμάτο ή μισοάδειο. Το «μέσα μας», αν παραμένει συνδεδεμένο με την πηγή του, δεν επηρεάζεται από

αυτά που συμβαίνουν «έξω του», αν όμως πάψει να πιστεύει, να ελπίζει και να αγαπά ταλαιπωρείται αφάνταστα και μη ξεχνάμε, ποτέ δεν μας δίνει σταυρό μεγαλύτερο από αυτόν που μπορούμε να κουβαλήσουμε.

Στη συνέχεια είναι συμμετοχος για τη σύλληψη και άλλων ψυχών και η ζωή στη Γη συνεχίζεται πολλές χιλιετίες τώρα με τις χάρες της και τις λύτες της μέχρι την απελευθέρωση από τη βία, την από-βίωση (άκουγα τους άλλους να λένε «αναπαύτηκη» «ελευθερώθηκη») και τότε ζύπνησα πανευτυχής κοιτάζοντας πίσω με τρόμο, αλλά και ικανοποίηση για όσα καλά μπόρεσα να κάνω μέσα στο όνειρο και με λύπη για όσα δεν κατάφερα.

Πέτρος Γαρζώνης
Σχέδιο: Ρένα Καραλέκα

Στοχασμοί...

Περί του Ορθού Λόγου (μέρος 2ο):
Η Ηθική του Ορθού Λόγου.

Η ανόρθωση της ανθρώπινης λογικής και του λόγου, από «πλάγιο λόγο» σε Ορθό Λόγο, προϋποθέτει τη συνειδητή επιλογή της «Λογικής του Καλού», της γνωστής σε εμάς με τον όρο «ΗΘΙΚΗ»...

Όπως επισημάνθηκε στο προηγούμενο άρθρο μας, ο Ορθός Λόγος είναι έμφυτος στην ανθρώπινη φύση και δεν θα μπορούσε να ήταν αλλιώς, ο δε δημιουργός είναι πάντα μέσα στο δημιουργημά του, αλλά και το δημιουργήμα παραμένει πάντα μέσα σε αυτόν. Επισημάνθηκε ότι «αρκεί» ο άνθρωπος να γνωρίσει ο ίδιος τον εαυτό του, να τον καθαρίσει από τις αναπόφευκτες σκουριές και τα παράσιτα των ιδεοληψιών, των προκαταλήψεων και των φανατισμών, προϊόντα που του φορτώνει η άγνοια, η κακία και ο εγωισμός, για να επιτρέψει στην έμφυτη ικανότητα του Ορθού Λόγου να αναδυθεί μέσα του, να καθαρίσει τη διάνοιά του, και να του δώσει το θάρρος και τη δύναμη να διορθωθεί και εν τέλει να διορθώσει...

Οι προηγούμενες παρατηρήσεις μας και στοχασμοί, λοιπόν, πάνω στη φυσική διαδικασία αλλά και τις συνέπειες της ανόρθωσης (όρθια στάση και βόδιση) του homo erectus, μας οδηγούν σε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, αν και προφανή, τελικά, διαπίστωση ότι: Εκ της Εμπειρίας διαμορφώνεται η Λογική!

Αυτό σημαίνει ότι η φυσική εμπειρία διαμορφώνει μια «φυσική λογική», ενώ μια «τεχνητή εμπειρία» (η λεγόμενη και πληροφορία) διαμορφώνει μια «τεχνητή λογική».

Η «φυσική λογική» είναι, εκ των πραγμάτων, αυθεντική και, επομένως, απολύτως αξιόπιστη, αφού βασίζεται στους φυσικούς νόμους, οι οποίοι διέπουν τη Ζωή μέσα στον άνθρωπο και μέσα στο Σύμπαν. Η «τεχνητή λογική» είναι, αναπόφευκτα, περισσότερο ή λιγότερο μακριά από το φυσικό. Ως πλαστή (πλασμένη) και κατασκευασμένη εξυπηρετεί ανάλογα τα συμφέροντα του κατασκευαστή της. Ομολογώ ότι, εδώ, τα όρια του φυσικού και του τεχνητού μου είναι δυσδιάκριτα έως... πολύ δυσδιάκριτα! Το να βλέπω με τα μάτια μου, το θεωρώ φυσικό, το να βλέπω με γυαλιά (ηλιού, μωυπίνας, κλπ.) είναι άραγε φυσικό ή τεχνητό; Κι ακόμα, το να βλέπω με προκατάληψη είναι φυσικό ή τεχνητό;

Παρ' όλα αυτά, κάνοντας τη διαπίστωση ότι η Λογική διαμορφώνεται βάσει της Εμπειρίας (φυσικής ή τεχνητής), δεν μπορώ να μην διακρίνω μια ιδιαίτερη μύχια ικανότητα του ανθρώπινου είδους: να μετουσιώνει την Εμπειρία σε Λογική!

Η Εμπειρία δεν μετουσιώνεται από μόνη της σε Λογική, όπως η τροφή δεν μετουσιώνεται από μόνη της σε σωματική ενέργεια. Χρειάζονται υποσώδηποτε να συντρέχουν συγκεκριμένες συνθήκες, δομές, λειτουργίες και δραστηριότητες, οι οποίες στη δεύτερη περίπτωση, της σωματικής διατροφής, φέρουν τη γενική ονομασία «υγεία». Πχ.: Το σώμα, για να αφομοιώσει την τροφή και να τη μετουσιώσει σε ενέργεια, πρέπει να συντρέχουν συνθήκες φυσικής, κατάλληλης και καθαρής τροφής, ακεραιότητα των οργάνων της πέψης, ομαλή λειτουργία χώνευσης και αφομοίωσης της τροφής, ορθή μάσηση, ανάγνη (πείνα), κατάλληλη ψυχική διάθεση, κλπ.

Έτσι, ανάλογα, η Εμπειρία για να μετουσιωθεί σε Λογική, οφείλει να προέρχεται από φυσικά φαινόμενα, να προσλαμβάνεται από ακέραιες αισθήσεις, να βιώνεται μέσα σε απλότητα και αμεσότη-

τα, να ερμηνεύεται χωρίς προκαταλήψεις, να ωριμάζει μέσα στον χρόνο και να καταλήγει σε διαπιστώσεις και επαγωγικούς συλλογισμούς που προάγουν την υπεύθυνη επιβίωση, τη συνύπαρξη σε αμοιβαιότητα και την πνευματική πρόοδο, κατορθώματα και κατακτήσεις που συνθέτουν και προάγουν τον ανθρώπινο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

Μέσα από αυτήν τη διαδικασία της μετουσίωσης της Εμπειρίας σε Λογική, και σε μια κατακόρυφη (ανοδική) επέκταση της κίνησης αυτής, αρχίζει να αναφαίνεται και να σχηματίζεται μέσα σε κάθε άνθρωπο ένα νέο «οικοδόμημα», το λογικό οικοδόμημα της Γνώσης!

Μήπως η ενέργεια που εξασφαλίζεται στο σώμα από την τροφή δεν είναι που επιτρέπει στον άνθρωπο, με τους κατάλληλους χειρισμούς, να εγείρει οικοδομήματα για διάφορους σκοπούς και χρήσεις;

Έτσι και η Γνώση είναι το αποτέλεσμα της αξιοποίησης της Λογικής, από τον ίδιο εκείνο παράγοντα που μεταστοιχείώνει την Εμπειρία σε Λογική.

Στον παράγοντα αυτόν, αυτήν τη μύχια ικανότητα του ανθρώπου να μετουσιώνει και να ανορθώνει (διότι περί ανορθώσεως πρόκειται) την εμπειρία του σε λογική και τη λογική του σε γνώση, αναγνωρίζω το Μυστήριο της Συνειδησης που βρίσκεται αφ' ενός στην αρχή κάθε εκδήλωσης, ως κίνηση πριν από κάθε σκέψη, συναίσθημα ή πράξη, και αφ' ετέρου στο τέλος, ως προσωπική ωρίμανση, κατάκτηση και κατορθώματα μετά από κάθε του εκδήλωση.

Μέσα από την ιστορία τόσο του κάθε ανθρώπου όσο και της ανθρωπότητας ολόκληρης, διαφαίνεται ότι η ατομική, η συλλογική, η εθνική, η παγκόσμια, η πλανητική συνειδηση (ίσως και η Συμπαντική, αλλά αυτό δεν το γνωρίζω, .. ακόμα), πειραματίζεται!

Πειραματίζεται αναζητώντας συνεχώς νέες έως και ακραίες εμπειρίες, διευρύνοντας ή διάρρηγνύοντας τα όρια της, μέχρι στιγμής, «κοινής λογικής», συλλέγοντας, συσσωρεύοντας τις και κατασκευάζοντας από πολύτιμες, έως άχρηστες και επικίνδυνες γνώσεις. Ναι, μπορεί και το κάνει!

Όμως, κάνοντας το αυτό, η μύχια ικανότητα της Συνειδησης βάζει η ίδια μεγάλα ερωτηματικά τόσο για την αξιοπιστία της όσο και για τον προσανατολισμό της.

Μέσα στην ξέφρενη αναζήτηση της Εμπειρίας και των πειραματισμών, η πρώτημη ατομική Συνειδηση χτυπιέται αλύπητα ανάμεσα στις εμπειρίες του ΠΟΝΟΥ και της ΗΔΟΝΗΣ και εγκλωβίζεται στον «τρόμο του τέλους» του σώματος που διαθέτει, περιορίζοντας τον ορίζοντα της ύπαρξής της μέσα στην αρχή και το τέλος του.

Η φυσική εμπειρία του Πόνου και της Ηδονής, μέσα από την αντίφασή της, θα τον διδάξει μια λογική που είναι μας γνωστή ως «Ηθικό Δίλημμα», που αναπαράσσεται με το σταυροδρόμι της Αρετής και της Κακίας, του Ήρωα Ηρακλή των Αρχαίων, που συμβολίζεται με το Καλό και το Κακό των θρησκειών, που εξετάζεται από τη Φιλοσοφία, που απασχολεί την Τέχνη, και, βασανίζει την επιστημονική έρευνα.

Όμως, οι αντιστοιχίες του διλήμματος στα διάφορα επίπεδα δεν είναι πάντοτε προφανείς και μόνον σε Ήρωες ταιριάζει η επίλυσή του: Ο Πόνος δεν είναι πάντα «Κακό» ούτε και η Ηδονή είναι πάντα «Καλό». Το πρώτο μπορεί και να τον θεραπεύει, το δεύτερο μπορεί και να τον αρρωσταίνει.

Έτσι, το πρόβλημα της αντίφασης αυτής της εμπειρίας του Πόνου και της Ηδονής, η ανθρώπινη Συνειδηση, σε κάθε ηλικία και σε κάθε εποχή, το μεταθέτει αυθόρμητα από το φυσικό επίπεδο στο λογικό επίπεδο, αναζητώντας τη λύση. Όμως εκεί τα πράγματα φαίνεται να είναι ακόμα πιο περίπλοκα!

«ΤΟ ΚΑΛΟ» και «ΤΟ ΚΑΚΟ», ως γνήσιοι «απόγονοι» της φυσικής εμπειρίας του Πόνου και της Ηδονής – δημιουργούν τη δική τους Λογική: Το πρώτο, τη «Λογική του Καλού», το δεύτερο, τη «Λογική του Κακού»!

Η πρώτη, η Λογική του Καλού, εμπνέει το άτομο να ανοιχτεί και να δοθεί αυθόρμητα και σταδιακά

στην κοινωνία, στην όποια εκ φύσεως ανήκει, και από εκεί στη φυσική του ολότητα, ακόμα μέχρι και στη... Συμπαντικότητα!

Σύμφωνα με τη Λογική του Καλού, αφού όλα προέρχονται από το Ένα (βλ. και Big Bang), σε αυτό και θα επιστρέψουν, μετά από μια μεγάλη κυκλική διαδρομή (βλ. καμπυλότητα του Σύμπαντος), πολλαπλών εμπειριών, πολυδιάστατης λογικής, αποκαλυπτικών γνώσεων και, τελικά, υπερβατικής (δηλ. συνολικής και συνθετικής) Συνειδησης του Παντός!

Η δεύτερη, η Λογική του Κακού, επιβάλλει τη διάσπαση και διάριση των συνθέσεων και των συνόλων, ώσπου να φτάσει εκεί που δεν μπορεί να διαλύσει κι άλλο, δηλ. στο άτομο, το οποίο υποχωρεύεται να κλειστεί και να απομονωθεί σταδιακά από τη Συμπαντικότητα, και από εκεί να χωριστεί από την ολότητά και τη κοινωνία του, με αποτέλεσμα να ενδώσει στην αντίληψη του χωρισμού και της εχθρότητας γύρω του, ακόμα και μέσα του, σε σημείο που να φαντάζεται, να νομίζει και να πιστεύει ότι «είναι το κέντρο του Κόσμου» (ο κοινώς λεγόμενος «εγωϊσμός»).

Σύμφωνα με τη Λογική του Κακού, όλα καταλήγουν να διαλυθούν και, επομένως, να πεθαίνουν! (κάτι σαν την θεωρία –παρεξήγηση- του θερμικού θανάτου του Σύμπαντος).

Στο σημείο αυτό απαιτείται από τον Ήρωα μια απόφαση: «...με ποιους θα πάει και ποιους θ' αφήσει...» (που λέει και το τραγούδι).

Και για να πάρει ο Ήρωας μια σωστή (ορθή) απόφαση θα αναγκαστεί να κάνει ένα ακόμα κατορθώμα. Να ανορθώσει και να υψώσει τη Λογική του σε Ορθό Λόγο! Λόγο γνωστικό, Λόγο βασισμένο στη Γνώση της Αλήθειας. Να σταθεί όρθιος, όπως πριν από δύο εκατομμύρια χρόνια, αλλά αυτή τη φορά, μπροστά στην Αλήθεια!

Αυτό να εννοούσε άραγε η ρήση: «Γνωρίστε την Αλήθεια και η Αλήθεια θα σας ελευθερώσει...»;

Αν να, αποτολμών να συμπληρώσω: ...θα σας ελευθερώσει από το δίλημμα του Καλού και του Κακού, και από τις Συμπληγάδες του Πόνου και της Ηδονής!

Αυτή η «Γνώση της Αλήθειας» δεν μπορεί να βρισκεται κρυμμένη μέσα σε συγγράμματα, διατριβές, εγκυκλοπαίδειες, Βάσεις Δεδομένων ή Μηχανές Αναζήτησης, κάπου μέσα στο Cloud ή στις εδίδσεις των ΜΜΕ, κάπου μέσα στο κινητό, στην Τεχνητή Ευφροσύνη ή στα video games και τη virtual reality που τα «ζωντανεύει».

Αυτή η Γνώση της Αλήθειας βρίσκεται γραμμένη μέσα στη Φύση των ζωντανών πλασμάτων και των πραγμάτων, από το Χέρι του Ίδιου του Δημιουργού και Πλάστη Της. Βρίσκεται γραμμένη πάνω στο σώμα μας, χαραγμένη μέσα στην ψυχή μας, και έμφυτη στο πνεύμα μας και Αναδύεται και Αποκαλύπτεται κάθε φορά που ακούει το γνώριμο γλυκό, νοσταλγικό τραγούδι... ποιας άλλης; Της Συμπαντικής Αγάπης!

Επίλογος

Η ανόρθωση του ανθρώπινης λογικής και του λόγου, από «πλάγιο λόγο» (λογοπαίγνιο) σε Ορθό Λόγο, προϋποθέτει τη συνειδητή επιλογή της «Λογικής του Καλού», της γνωστής σε εμάς με τον όρο «ΗΘΙΚΗ».

Με τον όρο ΗΘΙΚΗ, δεν εννοώ καθόλου την ομύνημη αυθαίρετη και αμφιλεγόμενη ανθρώπινη επιπόνηση, αλλά μια επέκταση της ίδιας της Φύσης, με «αναβάθμισή» της, τέτοια ώστε μπορούμε με βεβαιότητα να υποστηρίξουμε ότι: το φυσικό είναι ηθικό και το ηθικό είναι φυσικό.

Αλλά για αυτά, ίσως, θα χρειαστεί ένας τρίτος στοχασμός και διάλογος...

ΧΑΙΡΕΤΕ!

* Ο Ανδρέας Α. Προκοπίου, έχει σπουδάσει Μαθηματικά, Πληροφορική και Επιχειρησιακή Έρευνα στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχοντας περάσει μια θητεία πολλών ετών σε διάφορες επιχειρήσεις, ως στέλεχος της Πληροφορικής και της Διοίκησης, είναι σήμερα Σύμβουλος Επιχειρήσεων σε θέματα Διοίκησης, Οργάνωσης, Ελέγχου Ποιότητας και Πληροφορικής. Παράλληλα, μελετά και δημοσιεύει άρθρα, δοκίμια, ποιητικές συλλογές και μεταφράσεις για την πνευματικότητα, τον πολιτισμό και τον ανθρώπινο, και κάνει σχετικές ομιλίες και παρουσιάσεις

Οι Ρετινάδες

Το μοναπάτ' ανέβηκα, μόνη, του ΑΗ ΛΙΑ.

Κάθησα στον αυλόγυρο, στις ασπρισμένες πέτρες και χάξευα τη θάλασσα, τα τζάκια που κάπνιζαν, τους λόφους τους πευκοφύτους, τους λόφους με τα' αμπέλια, τους λόφους με τις λαδανιές τους σκίνους, τα θυμάρια.

Χάξευα και τα σύννεφα π' όλο χρώματ' άλλαζαν. Άλλοτε ήσαν άλικοι, μαβιά ή χρυσαφένια, άλλοτε πάλι ήσαν σταχτιά με κι ασπρουλιάρικα ήσαν. Ο άνεμος τα έκανε όλο σχήμα ν' αλλάζουσαν. Πρόβαρα σγουρομάλλικα εμοιάζανε καμπόσα. Αλλά πάλι επαίρνανε μικρών αγγέλων όψη που' χανε μάγουλα φουσκωτά, λευκά μακριά φουστάνια κι είχαν μαλλιά π' ανέμιζαν όπου φυσούσ' αέρας. Σιγή παντού βασιλεύε, π' άθελα διακόπταν τα κελαηδήματα των πουλιών, και το θρόισμα των φύλλων. Ξάφνου.. ένα τουκου-τουκουτοκ ερχόταν από κάπου «τι να 'ν' αυτό π' ακούγεται; Τι κάνουν κείθεν όξω;». Μουρμούρισ' από μέσα μου, σαν κάπως μουδιασμένη. Τοτ' ένα χέρι μ' άρπαξε με δύναμη απ' τον ώμο και να με σούρνει άρχισε, έτσι με το άστε-ντούε.

Γυρνώ με βία τι να δω!! Τι τάχα αντικρύζω;!!! Ένας γεράκος ήτανε, με μύτη μελιτζάνα, με βλοιοκομμένο πρόσωπο κι αγριεμένο βλέμμα. Στους κυρτωμένους ώμους του, ριχτή είχε πατατούκα, και το βρακι του έκρυβε ίσα-ίσα τα' αχαμνά του.

Απ' τα πολλά μπαλώματα τα ξέφτια τα κουρέλια, φαγκρίζανε τα μπούπια του κι οι τρίχες των ποδιών του. Ένα ζωνάρι μάλλινο του κράταε τη μέση και οι ασόλιαστες αρβύλες του χάσκαν σα στόμα δράκου. Φορούσε στο κεφάλι του τραγιόσκα μες στη λήδα ενώ ένα ξερόκλαδο κρατούσε για μπαστούνι. «Αχ ΠΑΝΑΓΙΑ μου!! Τι έπαθα; Τούτος πάλι τι θέλει;» είπα γεμάτ' απόγνωση, φόβο κι απελπισία. Ν' αντισταθώ δεν πρόκαμα, μ' αρπάξει απ' το χέρι κι σούρνοντας μ' έφτασε στον κοντινό πευκώνα. Το βλέμμα μου πλανήθηκε τριγύρω μου με τρόμο. Πεύκα-πεύκα αντίκρουσα, ψηλά ξεκλαρισμένα, πεύκα που δεν αφήνουνε Ηλιο ακτίνα να μπει. Όσο δε πλησιάζαμε αυτό το τουκού-τουκού, σαν δαίμονος εβάραγε το τύμπαν του αυτιού μου. Ασπάλαθοι και λαδανιές μας φράζανε το δρόμο. Ενώ ιστούς τεράστιους αράχνες είχαν πλέξει. Όρθια δεν μπόργα να σταθώ, τα πόδια μου γλιστρούσαν απ' τα πούσα τα πυκνά κι έπεφτα μες σ' αγκάθια, που μ' έγδερναν, με τσίμπαναν κι είχα καταματώσει. Σα στοιχειωμένα φάνταζαν τουτ' όλα γύρωθε μου. Κάτι μέσα μ' έλεγε πως κάποιον κακό θα με' βρει.

- Πότε πια το μαρτύρι αυτόθα σταματήσει; Φώναξα μ' αγανάκτηση, πόνο και αγωνία.
- Χα! Χα! χα, ο γεράκος έκανε. Φοβήθεις μωρέ; Φοβήθεις;

- Μα δε μου λες, ποιος είσαι συ; Τι θέλεις από μένα; Χριστιανέ μου, τι με τραβολογάς, γιατί με βασανίζεις;

- Στάκα βρε κοριτσούδι μου, πολύ φόρα πήρες. Εγώ είμ' ο μπαρμπα-Θωμανός ο ρετινάς ο ΠΡΩΤΟΣ! Δω δα σ' έφερα να δεις τους πεύκους πώς βαράμε. Βλέπεις... Αν ο κορμός δεν χτυπηθεί ρετισίι δεν ξερνάει. Έχω χτυπήσει, κόρη μου, πεύκα και πευκαρούλια, που ο νους μου άλλο δε χωρεί.

Έτσι με το στανιό μ' έσυρε κει που ακουγόνταν ο Ηχος.

Μα! Να σου κι άλλος ρετινάς να εμφανίζεται μπρος μου στα ροζιασμένα χέρια του κρατούσ' ένα πελέκι που χτύπαγε σιγά-σιγά τον κορμό

ενός πεύκου. Την όξω φλούδα έβγαζε, πετίκι, όπως τη λένε και με ρωγμές τον χάραζε' πο πάνω ώσπερ κάτψ. Τον χτύπατε τον χτύπατε σταματημό δεν είχε. Τα δάκρυα κυλούσανε απ' τον κορμό του δέντρου, κι ήταν δάκρυα πικρά, πικρά σα δηλητήριο. Από ψηλά αυτός άρχιζε όσ' άπλωνε το χέρι κι έφτανε πάν' από τη γη, δυο σπιθαμές και κάπι, εκεί είχαν μπήξει στον κορμό ένα τσιγκινο φταραάκι. Τα δάκρυα στάζουν πρώτα δω μα όταν ξεχειλίζουν, πέφταν σε γούρνα πέτρινη που πάταγε στο χώμα. Σταλαματιά-σταλαματιά έσταζε το ρετισίι κι οι κόμποι του σου θυμίζουν κάποιον κερι που λιώνει.

Πολλά πεύκα δεν άντεχαν, σείονταν και πέφταν κάτω. Τοτ' άκουγες το βουητό απ' τις πευκοβελόνες που ζήτηγαν βοήθεια γιατί άδοξα πέθαιναν. Τα' βλεπα μελαγχολικά κι ανήμπορα να στέκουν σαν να με παρακάλαγαν κάπι γι' αυτά να κάνω. Για μιας σ' εμένα φάνηκε πως μοιάζαν με ανθρώπους. σ' αυτιά μου πλέον καθαρά άκουα το βογκητό τους. «Σώσε μας, σώσε μας», φώναζουσαν «άπρηρα πια μη στέκεις». Εεε!! Άλλο πια δεν άντεξα, μου σφίχτηκ' η καρδιά μου. Στο ρετινά δίνω στρωξιά αρπάζω το πελέκι, τα πόδια στον ώμο έβαλα, και όπου φύγει-φύγει. Μπροστά εγώ, πίσω αυτοί, να σκούζουν να τσιρίζουν κι ένα αδέσποτο σκυλί ξοπίσω να γαβγίζει. Φώναζα, πήδαγα, έτρεχα μ' όλη τη δύναμη μου. Με

θρίαμβο ανέμιζα το φονικό πελέκι. Ξάφνου, μια κοτρωνάρα βρέθηκε και μ' έφραξε το δρόμο. Σκοντάφτω, πέφτω κατάχαμα και τα μούτρα μου τρώω. Το δε πελέκι άδοξα πέφτει κι εκείνο χάμο. Το πώς έγινε; Δε λέγεται, στο μαύρο μου το χάλι. Ρετισίια, χώματ', αίματα, είχανε γίνει ένα. Στα πληγιασμένα πόδια μου, αγκώνες και παλάμες το αίμα έτρεχε σωρηδόν. Πονούσα έκλαιγα με λυγμούς αναφιλητά και δάκρυα. Το σάλιο μ' είχε ξεραθεί, τα χείλη μου κολλήσκει. Δεν μπόργα, η έρημη, να ξεστομίσω λέξη. Ένα χέρι κατάλαβα τη μέση μου να πιάνει και πολύ πολύ προσεκτικά να με σηκώνει πάνω. Ήταν ο μπαρμπα-Θωμανός, που πάσχιζε ο έρμος, να κάνει όπι μπόργαγε για να με συνεφέρει. Βγάξει τα πούσ' απ' τα μαλλιά, τα ρούχα μου τινάζει κι ένα παγούρι με νερό, μου έβαλε στο στόμα. Ήπια κανά δυό γουλιές. Έτσι στο λάχα-λάχα και το υπόλοιπο νερό στα μούτρα μου το ρίχνω.

- Σώπασε μωρή κόρη μου, μην κάνεις δα κι έτσι!! Δεν έπεσε η ζάχαρη στο νερό μωρέ χαράς το πράμα. Κι αν μάτωσαν τα πόδια σου, καθόλου μη σε μέλει ώσπου εσύ να παντρευτείς, αυτά θα έχουν γίνανει.

- Μου... η παντρεία τη μάρανε στο χάλι που' να τώρα, έκανε ο άλλος ρετινάς, πιάνοντας το πελέκι.

Ο δόλιος ο μπαρμπα-Θωμάς ήθελε σώνει και ντε γρήγορα να συνέλθω γιατί, οι τύψεις τον ετρώγανε, για το κακό που ήυρε. Ο σκύλος με πλησίασε με τη γλωσσάρα τ' όξω. Κατάματα με κοίταζε, κατάματα με θλιψη, σα να' θελ' ο έρημος, τον πόνο να γλυκάνει. Τα μάτια μ' ανοιγόκλεισα. Ψηλά στέκαν τα πεύκα αγέρωχα, περήφανα με δύναμη γεμάτα. Σκάγαν τα κουκουάρια τους επάνω στα μαλλιά μου, ραίνοντάς με, σούμπιπη, με κουκουαρκαρδιάς.

Ήταν σα να χαγάνιζαν, να σκάγανε στα γέλια για το δικό μου πάθημα που μάθημα μ' εγένει.
- Καλά να πάθω, φώναξα, καλά να πάθω, κανέννας δε μου φταίει, αν ήθελα σώνει και ντε τον ήρωα να κάνω.

- Άσε τα κλαμουρίσματα, τις γκρίνες κατά μέρος. Γιατί, τα λίγα λόγια ζάχαρη μα τα καθόλου μέλι. Κοίτα, κοίτα ποιοι έρχονται κατά δω!!! Ε! Ε! Ε! Ρε και τι έχουνα να δουν τα μάτια σου από δω και πέρα...

Γυρνώ και βλέπω να' ρχονται καμπόσοι ρετινάδες, που ζλωμένοι κουβάλαγαν στις πλάτες το ρετισίι. Το 'χαν μαζέψει απ' τα πριν σε γκαζοτεκεκέδες και τώρα το πηγαίνανε στο κοντινό Λουσαρί. Τι φόραγαν; Δε λέγεται, στο μαύρο χάλι ήταν. Φανέλες κουρελιάρικες και χλιομπαλωμένες που έτρεχαν οι πόντοι δω και κει σαν να' ταν σουρωτήρι. Μούρες, μαλλιά, φρούδια, αυτιά ρετισίια είχαν γεμίσει.

- Κάνε στη μπάντα φώναζαν, μη μας κόβεις τη φόρα.

Τόπο έκανα και πέρασαν, χωρίς άλλη κουβέντα. Ακολουθήσαμε κι εμείς το τσούρμιο των ρετινάδων. Κατάκοποι και βρώμικοι φτάσανε στο Λουσαρί. Μόλις ξεζαλωθήκαμε, πήγαν ν' αλλάξουσαν ρούχα.

Εδ' ο παππούς περιμένε με μια νταμιζάνα και τα ποτήρια γέμιζε κρασί κεχριμπαρένιο. Έτσι μόλις μ' αντίκρουσε, άρχισε να φωνάζει:

- Ρετισίια, κόρη μου καλή, ρετισίια μυρωδάτη, να πιίνεις να εφραίνεσαι, τα λογικά να χάνεις.

- Ρετισίια αν δε βάλεις στη μουστιά, το κρασί σου ξυδιάζει, συμπλήρωσε ο μπαρμπα-Θωμανός με το ποτήρι σηκωμένο.

Κι έτσι οι ρετινάδες έπιναν, έπιναν, έπιναν μέχρι που γίναν σκιντά. Στ' αλώνι στήσανε χορό και το πρωί τους πήρε. Τρικλίζοντας κινήσανε στα σπιτικά να πάνε κρατώντας ο ένας τον ώμο τα' αλλουνού για να μη πέσουν κάτω.

Γαβ, γαβ.. Το σκύλο άκουγες που πισ' ακολουθούσε, κουνώντας αδιάκοπα την φουντωτή ουρά του...

Ιουλία Χαρπίδου Νοέμβρης 2003

Τορτίγια Ισπανική

Υλικά

2 πατάτες
1 κρεμμύδι
4 αυγά
αλάτι – πιπέρι
Εκτέλεση

Ψιλοκόβω τις πατάτες και το κρεμμύδι. Σε ένα τηγάνι ρίχνω λάδι. Αφού κάψει προσθέτω τις πατάτες σοτάρω για λίγο και μετά προσθέτω το κρεμμύδι και το αλάτι και πιπέρι. Τηγανίζω και τ αφήνω λίγο να κρυώσουν. Σε ένα μπολ χτυπάω τα αυγά και ρίχνω το μείγμα. Ψήνω και μετά σε πιάτο αναποδογυρίζω και ψήνω και από την άλλη.

Καλή επιτυχία - Buena Suerte

Ειρήνη Καππάτου

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΑ

Επιτέλους! Άναψε το πράσινο φως! Στις 23 Σεπτεμβρίου 2019, συναντήθηκαν στο χώρο του ξενώνα εκπρόσωποι από την Περιφέρεια Αθηνών, αρμόδιοι της Τεχνικής Υπηρεσίας του Νοσοκομείου μας, υπεύθυνοι της κατασκευάστριας εταιρείας ΤΕΜΑΚΟ, μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου μας και συζητήθηκαν λεπτομέρειες για την αποπεράτωση του έργου. Οι εργασίες ξεκινούν άμεσα και υπολογίζεται ότι το έργο θα ολοκληρωθεί και θα παραδοθεί στις αρχές του 2020.

Μαντινάδες που Αναμάζωξε ο Ολύμπιος Γέρος

Της λαϊκής μούσας Της λαϊκής μούσας

- Για τον τσιγγούνη θα το πω, στο διάολο να πάει
Και το ψωμί που τονέ ζεί λυπάται να το φάει
- Όπου 'ναι κέφι και χαρά γυρίζω το τιμόνι
Να βλέπει ο Χάρος πως γλεντώ να μη κοντοσιμώνει
- Η πεταλούδα σαν καεί στη φλόγα π' αγαπάει
Πού θα τα βρει άλλα φτερά σ' άλλη φωτιά να πάει
- Όπως τα δέντρα την αυγή υγρά είν' άπ' την πάχνη
Ετσά και με το βλέμμα μου δακρύβρεχτο σε ψάχνει
- Απού 'χει αμπέλι σουλτανί και θηλυκό κοπέλι
Καταχτυπά ο κώλος του ωσά ντο καμπανέλι
- Αυτός που με ξενίτεψε μικρή, καλή μου αγάπη
Να την περάσει τη ζωή με γρίπη στο κρεβάτι

Ό,τι και να 'χει ο κρητικός
με λόγια δεν το λέει
με μαντινάδες χαιρέται
με μαντινάδες κλαίει

Ανακυκλώνουμε Πλαστικά Καπάκια Συσκευασιών

Η ιδέα της ανακύκλωσης ξεκίνησε δραστήρια και πρωτοπόρα στο Νοσοκομείο μας. Μέχρι στιγμής πολλές εκατοντάδες τόνοι χαρτιού, πλαστικού και αλουμινίου, που θα ρύπαιναν το περιβάλλον μας, αξιοποιούνται προς όφελος των σκοπών του Συλλόγου μας.

Επεκτείνουμε την ιδέα της ανακύκλωσης και στα πλαστικά καπάκια. Παρακαλούμε προσκομίστε στον Σύλλογό μας όσα περισσότερα καπάκια μπορείτε. Με αυτό τον απλό τρόπο βοηθάτε ασθενείς και ανήμπορους συμπολίτες μας.

Ευχαριστούμε πέρα από Ιερούς Ναούς, Δήμους, Σχολεία και Ιδρύματα που προσκομίζουν κατά καιρούς μεγάλες ποσότητες καπακιών, ευχαριστούμε ιδιαίτερα εκείνους που σταθερά και σε τακτικά διαστήματα μας φέρνουν σακούλες που μαζεύουν στο σπίτι ή από φίλους. Ευχαριστούμε ιδιαίτερα την κα Σταθούλα από το Ταξιδιωτικό Πρακτορείο Τσόκα, την κα Μαρία Γεωργιάδου, την κα Λίλη Ηλιοπούλου, την κα Λιάνα Βαβατζιάνη, την κα Βαγγελίτσα Πετροπούλου, Ειρήνη Καππάτου, Γεώργιο Σακελλίων και όσους άλλους περιστασιακά συμβάλλουν στη συγκομιδή πλαστικών καπακιών.

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ

Σύλλογος Φίλων
Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων

Θώρακος Αθηνών

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ. 2107763638

FAX 2107707211

E-mail: info@sylfilon.gr

site: www.sylfilon.gr

ΔΩΡΕΕΣ

Για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου μας

Ευχαριστούμε θερμά τον:

κύριο Νικόλαο Διακάτο.

Ευχαριστούμε θερμά για δωρεά αντί στεφάνου τις: κυρίες Στέλλα Τομαρά & Ελένη Σπανογιάννη-Τομαρά στη μνήμη **Ηλία Τομαρά.**

Λογαριασμός τραπεζής για κατάθεση δωρεών:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6274-040035-006

IBAN: GR7101712740006274040035006

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων "Σοφία Σλήμαν"

Παρακαλούμε ενημερώστε μας και τηλεφωνικά για την κατάθεσή σας, ώστε να εκδίδουμε με λεπτομέρειες το παραστατικό είσπραξης.

Ώρες Λειτουργίας Γραμματείας:

Δευτέρα & Πέμπτη 11:00 - 15:00

Ο Ετήσιος Οικονομικός Ισολογισμός του Συλλόγου μας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και αναρτάται στο site του Συλλόγου μας www.sylfilon.gr

Επι κοινωνία έν τύπω

Μηνιαία εφημερίδα. Εκδίδεται σε 2.500 φύλλα

Ιδιοκτησία:

«Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"»

Έδρα: Γ.Ν.Ν.Θ.Α. «Η ΣΩΤΗΡΙΑ»,
Μεσογείων 152, Αθήνα 11527

Εκδότης: Πέτρος Γαρζώνης.

Συντακτική Ομάδα: Γιώργος Δεδούσης, Νίκος Παΐσιος, Ματίνα Σπυράτου, Άρης Στρατάκος.

Εκτύπωση: Γεώργιος Κωστόπουλος, Σελλασίας 6, Αθήνα, Τ.Κ. 10439 Τηλ.: 2108813241

Για αυτό το τεύχος εργάστηκαν επίσης οι: Κυριακή Δημητρουλάκη, Βασίλης Καλαφάτης, Τζόγια Καππάτου, Ειρήνη Καραλέκα, Μπέση Κατσιμήτρου, Αθηνά Πέτση, Σπύρος Πουρίκης και Ανδρέας Σακκάς.

Οι αρθρογράφοι φέρουν πλήρως την ευθύνη των κειμένων τους

Ευχαριστήρια Επιστολή

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων Θώρα-
κος Αθηνών "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 – Αθήνα 11527

Τηλ. 210776 3638 - FAX 2107707211

web: www.sylfilon.gr e-mail : info@sylfilon.gr

Αθήνα 16/09/19

Προς
5ο Γυμνάσιο Χαλανδρίου
Μεθώνης και Λοκρίδος
TK 15231

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2019-2020 ΑΠΟΝΕΜΕΤΑΙ

Στους μαθητές του 5ου Γυμνασίου Χαλανδρίου για τη συμμετοχή τους στο πρόγραμμα του Συλλόγου μας με θέμα «συλλογή πλαστικών πωμάτων» προς ενίσχυση των φιλανθρωπικών δραστηριοτήτων μας .

Με εκτίμηση

Για το Δ.Σ. του Συλλόγου Φίλων Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Η Γενική Γραμματέας
Σταματίνα Σπυράτου

Ο Πρόεδρος
Πέτρος Γαρζώνης

Κάνε το χειμώνα καλοκαίρι

Άλλος φτάνει στο Ντουμπάι, άλλος ως την Αμοργό ο καθένας κάπου πάει μα όλοι θα 'ρθουν πάλι εδώ Πάντα μες' την ίδια πόλη, πάντα μες 'το ίδιο γκρι μα απ' το γκριζο μέσα σκάει μια υπόγεια γιορτή

Κάνε το χειμώνα καλοκαίρι
κάνε το μπαλκόνι σου νησί
ό,τι θέλει ο άνθρωπος καρδιά μου το μπορεί
Κάνε το χειμώνα καλοκαίρι
κάνε τη Δευτέρα Κυριακή
όλα τ' αδιέξοδα σε βγάζουν στη ζωή

Έας πάει πρώτη θέση ο άλλος στη τουριστική
όμως και οι δυο γυρνάνε μες' την ίδια φυλακή
Έτσι είναι αυτός ο κόσμος, μα αν εσύ τον δεις αλλιώς
ανατρέπεται και πέφτει, σπάει ο κόσμος ο παλιός

Κάνε το χειμώνα καλοκαίρι
κάνε το μπαλκόνι σου νησί
ό, τι θέλει ο άνθρωπος καρδιά μου το μπορεί
Κάνε το χειμώνα καλοκαίρι
κάνε τη Δευτέρα Κυριακή
όλα τ' αδιέξοδα σε βγάζουν στη ζωή

Μωραϊτης Νίκος

<https://www.youtube.com/watch?v=aBGYleLRWnQ>

Με την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς η κα. Παπαμιχαλοπούλου Ζαφείρω, Διευθύντρια του 5ου Γυμνασίου Χαλανδρίου, μας παρέδωσε τρεις τεράστιες μαύρες σακούλες γεμάτες πλαστικά καπάκια που συνέλεξαν οι μαθητές της κατά τους τελευταίους μήνες. Ευχαριστούμε θερμά μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Από πού έρχεσαι παιδάκι;

Από πού έρχεσαι παιδάκι;
έρχομαι από την απέραντη γαλήνη του ουρανού
κι από την ταραχή της ύλης
από πού έρχεσαι παιδάκι;
έρχομαι από τη θλίψη του αέρα
κι από το βουητό της θάλασσας
απ' την καμπύλη του ορίζοντα
κι από την ερημιά των κοχυλιών
από πού έρχεσαι παιδάκι;
έρχομαι από την τροχιά της άνοιξης
κι από το γύρισμα των καιρών
από το χορό της αλλαγής
κι από το όνειρο της πέτρας
από τη θέληση των λουλουδιών
κι από τη βεβαιότητα των χρωμάτων
μιλάς μιλάς κι εγώ δεν καταλαβαίνω
μα από πού έρχεσαι παιδάκι;
έρχομαι από κει που έχεις ξεχάσει πια.

Ειρήνη Καραλέκα

Περίπτωση Ανθρώπου

«Κανένας δεν μπορεί να ιδεί τον άνθρωπο σωστά, αν δεν ξέρει πως ο άνθρωπος είναι η μοίρα του ανθρώπου.»

Το πνεύμα του σήκωνε αητό,
μα την καλούμα κράταγε το σώμα.
Πάλη δαιμόνων με θεούς,
και το αεράκι γίνονταν αγέρας,
το θρόισμα θύελλα, ο λόγος κραυγή.

Στα δέκα οχτώ
του πήρανε την γκλίτσα και του έδωσαν όπλο.
Ούτε πνεύμα πια, ούτε σάρκα.
Διαλέχτηκαν, συγκρούστηκαν, κήκχαν.
Το δεδικαίωται κι ο παράδεισος
για όσους, ακόμα, γεωργούνε ελπίδες.
Σαλιγκαράκι της σιωπής, σφράγισε
με το ασήμι σου και τούτο το μάρμαρο.

Κώστας Καλαπανίδας

ΕΝΑΡΞΗ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΟΥ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑΤΟΣ 2019-2020

Το νοσοκομειακό πρωτάθλημα ξεκινάει και φέτος τον Οκτώβριο, με την ομάδα του Νοσοκομείου μας για άλλη μια χρονιά να έχει κατακτήσει τον περσινό τίτλο του πρωταθλητή αήτητη. Ο αρχηγός της ομάδος Πουρίκης Σπύρος και ο προπονητής Λουκαδάκης Αντώνης πιστεύουν ότι η ομάδα τη φετινή σεζόν θα κατακτήσει -εκτός από το πρωτάθλημα- και το κύπελλο. Για άλλη μια φορά θέλουμε να ευχαριστήσουμε τον Σύλλογο των Εργαζομένων για την οικονομική και ψυχολογική βοήθεια. Επίσης και πάλι ένα μεγάλο ευχαριστώ στην Ελληνική Πνευμονολογική Εταιρεία, που για 9η συνεχή χρονιά είναι δίπλα μας. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι και φέτος το πρωτάθλημα θα είναι ανταγωνιστικό και δύσκολο και γι' αυτό η ομάδα μας είναι προετοιμασμένη να αντιμετωπίσει οποιονδήποτε αντίπαλο. Τέλος θέλουμε να ενημερώσουμε όλο το φίλαθλο κοινό ότι η ομάδα φέτος θα αγωνίζεται στο εκπληκτικό γήπεδο Γαλατσίου και παρακαλώ όσοι μπορούν να παρευρίσκονται στους αγώνες της αγαπημένης μας «ΣΩΤΗΡΙΑ FC».

Ο αρχηγός της ομάδος
Πουρίκης Σπύρος

Ο προπονητής
Λουκαδάκης Αντώνης

Ο υπεύθυνος αποστολής
Σιναΐτης Κώστας

Τα πιο σημαντικά στη ζωή μας

● Το να έχεις να κάνεις με τα Μέσα Ενημέρωσης είναι πιο δύσκολο από το να πλύνεις έναν λεπρό.

● Αν θέλεις να δουλέψεις για την παγκόσμια ειρήνη, πήγαινε σπίτι σου και αγάπα την οικογένειά σου.

● Η μοναξιά είναι η πιο τρομερή φτώχεια.

● Αν υπάρχουν φτωχοί στο φεγγάρι, θα πάμε και εκεί.

Μητέρα Τερέζα

Το καμόγελο είναι μια
καμπύλη που ισιώνει τα
πάντα.

- Phyllis Diller

Η ηρωική ιστορία του θρυλικού «ξυπόλυτου τάγματος»

Πισιρίκια, σαλταδόροι, που αδιαφόρησαν για τον θάνατο και τα έβαλαν με τις ναζιστικές ορδές

«Δεν υπάρχουν ιδέες, υπάρχουν μονάχα άνθρωποι που κουβαλούν τις ιδέες, κι αυτές παίρνουν το μπόι του ανθρώπου που τις κουβαλάει», είχε πει ο Νίκος Καζαντζάκης. Υπάρχει μια περίπτωση στην ελληνική ιστορία που το μπόι του ανθρώπου ήταν πολύ μικρό για να χωρέσει τις ιδέες που είχε.

Γιατί πόσο μπόι μπορεί να έχει ένα παιδάκι 12 ετών που αντιστέκεται στις ναζιστικές ορδές; Που στήνει ενέδρες για ν' απαλλοτριώσει τρόφιμα, ώστε, να ζει ανάμεσα στο ίδιο αλλά και μεγαλύτερο σε ηλικία άνθρωπο που λιμοκτονούσαν; Που βοηθάει σε αυτή την τρυφερή ηλικία αντιστασιακούς και αντάρτες να διαφύγουν από τον κλοιό των κατακτητών;

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης και το πάθος για μια ελεύθερη ζωή ξεπερνούσαν το μπόι των παιδιών του «ξυπόλυτου τάγματος» ή των μικροκαμωμένων σαλταδάρων που στη σκοτεινή περίοδο της ναζιστικής κατοχής, καθημερινά έδιναν ραντεβού με τον θάνατο, τον κοιτούσαν, τον περιγελούσαν και τον αντιμετώπιζαν σα να ήταν το πιο αστέιο παιχνίδι που έπαιζαν στους χωματόδρομους.

Γι' αυτό και η ιστορία κατέταξε όλα αυτά τα παιδιά, ανάμεσα στους μεγαλύτερους ήρωες. Κι ας ήταν το μπόι τους μικρό.

Το «ξυπόλυτο τάγμα» της Θεσσαλονίκης

Μετά την πτώση των οχυρών Ρούπελ οι ναζιστικές ορδές εξορμούσαν προς τη νότια Ελλάδα. Μπροστά τους σε αυτό το δρομολόγιο του θανάτου η 2η Θωρακισμένη Μεραρχία «Panzer». Πολύκαστρο, λίμνη Δοϊράνης και από εκεί στην κοιλάδα του Αζού.

Στις 8 Απριλίου του 1941 ο Γερμανικός στρατός βρίσκεται στα πρόθυρα της Θεσσαλονίκης. Ακολουθούν σύντομες διαπραγματεύσεις και ο Έλληνας αντιστράτηγος στρατιωτικός διοικητής της πόλης υπογράφει την άνευ όρων παράδοση της Θεσσαλονίκης. Από τις 8 το πρωί της 9ης Απριλίου οι στρατιώτες της Βέρμαχτ αρχίζουν να μπαίνουν στην πόλη καταλαμβάνοντας την.

Οι Θεσσαλονικείς ένωσαν από τις πρώτες κιόλας ημέρες την μπότα του κατακτητή στο λαιμό τους. Όσο περνούσε ο καιρός τόσο χειρότερα γινόντουσαν τα πράγματα με τους κατοίκους της πόλης ήδη από το πρώτο διάστημα να έρχονται αντιμέτωποι με την πείνα.

Από τις πρώτες κινήσεις των Γερμανών ήταν η εκκένωση δημοσίων κτιρίων,

προκειμένου να τα χρησιμοποιήσουν για τις δικές τους ανάγκες. Ανάμεσα στα κτίρια που άδειασαν ήταν και μερικά ορφανοτροφεία. Έτσι εκατοντάδες μικρά παιδιά, βρέθηκαν από τη μια στιγμή στην άλλη μόνα τους στους δρόμους της πόλης. Ρακένδυτα, χωρίς παπούτσια και δίχως πρόσβαση σε τροφή.

Λένε πως η ανάγκη γεννά τους ήρωες και κάπως έτσι φαίνεται πως λειτούργησε και σε αυτή την περίπτωση. Μια μεγάλη ομάδα από αυτά τα παιδιά, περίπου 160, αποφασίζει να οργανωθεί. Όχι, δεν πήραν τα όπλα. Έκαναν αυτό που είχαν μεγαλύτερη ανάγκη. Έβλεπαν τα γερμανικά καμιόνια γεμάτα φαγητά και αποφάσισαν πως αν είναι να πεθάνουν, θα πεθάνουν προσπαθώντας να ζήσουν.

Δημιουργούν μικρότερες ομάδες, πολλές από τις οποίες είναι στρατιωτική δομή και πειθαρχία και αποφασίζουν να δράσουν. Ελέγχουν τα δρομολόγια που κάνουν τα γερμανικά καμιόνια, καταγράφουν τις στάσεις που κάνουν και παρατηρούν τις συνήθειες των στρατιωτών. Όταν νιώθουν πως όλα είναι έτοιμα, κάποια από τα πισιρίκια σκαρφαλώνουν στις καρότσες και πετάνε σε άλλα πισιρίκια που περιμένουν έξω από τις καρότσες, ότι είναι φαγώσιμο και μπορούν να το αρπάξουν. Στη συνέχεια όλοι μαζί, «εξαφανίζονται» και απολαμβάνουν τα αγαθά της απαλλοτρίωσης τους.

Δεν κρατάνε τα αγαθά, όμως, μόνο για τους εαυτούς τους. Μοιράζουν πολλά σε όσους έχουν πραγματικά ανάγκη. Είτε είναι παιδιά της ηλικίας του, είτε μεγαλύτεροι σε ηλικία άνθρωποι. Την ίδια τακτική ακολουθούν και στις αποθήκες των μαυραγοριτών. Τις αδειάζουν με τον ίδιο τρόπο.

Όταν η δράση τους άρχισε να γίνεται αντιληπτή από τους ναζί τα μέλη του «ξυπόλυτου τάγματος» ήρθαν αντιμέτωπα με τα όπλα. Πολλά ήταν τα παιδιά που εκτελέστηκαν. Τα περισσότερα επί τόπου. Με μια σφαίρα στην πλάτη την ώρα που προσπαθούσαν να δια-

φύγουν. Η δράση τους, ωστόσο, συνεχίστηκε μέχρι την ημέρα που οι Γερμανοί έφυγαν από τη Θεσσαλονίκη. Ο μύθος του «ξυπόλυτου τάγματος» γιγαντώθηκε μετά την απελευθέρωση και έγινε, μάλιστα, ακόμα και ταινία (1954) η οποία ήταν η πρώτη ελληνική που βραβεύτηκε σε διαγωνισμό στο εξωτερικό.

Οι σαλταδόροι της Αθήνας

«Τρεις φίλοι απ' τον Βύρωνα με τρύπιο παντελόνι - χωρίς να κάνουν σαματά κουρσέψαν το καμιόνι. Και μύρισε, θεούλι μου, ο δρόμος μακαρόνι - Σταδίου και Αμερικής, μέχρι Κολοκοτρώνη», λέει ένα τραγούδι της εποχής. Τους στίχους, τους έγραψε ένας πραγματικός σαλταδόρος, ο στιχουργός Ξενοφών Φιλήρης.

Στην Αθήνα δεν υπήρχε το «ξυπόλυτο τάγμα». Οι ανάγκες για τροφή, ωστόσο, στην κατεχόμενη πρωτεύουσα ήταν οι ίδιες. Οι άνθρωποι πέθαιναν στη μέση του δρόμου και τα γερμανικά καμιόνια, όπως και οι αποθήκες των μαυραγοριτών, φάνταζαν και ήταν ο ιδανικός στόχος.

Κάπως έτσι άρχισαν τη δράση τους οι σαλταδόροι. Νεαροί, δηλαδή, που ήταν οι μάγκες της εποχής και που αποφάσισαν να δράσουν. Η τακτική τους ίδια με αυτή του «ξυπόλυτου τάγματος» της Θεσσαλονίκης.

Μια χούφτα πισιρικάδες που αγνόησαν τους πάνοπλους ναζί στρατιώτες, οργανώνοντας μικρές ομάδες που με καταδρομικές επιθέσεις άρπαζαν ό,τι μπορούσαν. Σχεδόν κάθε γειτονιά της Αθήνας είχε και μια τέτοια ομάδα. Η πιο γνωστή και θρυλική απ' όλες αυτή του Βύρωνα, ενώ ακολουθούσαν επάξια εκείνες στην Καισαριανή, τα Πετράλωνα, όπου βρισκόταν μια από τις πιο γνωστές κρυψώνες αγαθών, τον Πειραιά και τα δυτικά της πόλης.

Ονομάστηκαν σαλταδόροι επειδή δεν δίσταζαν να... σαλτάρουν πάνω στα γερμανικά καμιόνια όταν αυτά ήταν εν κινήσει και έκοβαν λίγη από την ταχύτητά τους σε ανηφόρες ή στροφές!

Η ηρωική ιστορία του θρυλικού «ξυπόλυτου τάγματος»

Οι Αθηναίοι σαλαδόροι, ωστόσο, εκτός από τρόφιμα ή άλλα είδη πρώτης ανάγκης είχαν προχωρήσει ένα βήμα παραπάνω. Αν έβρισκαν μέσα στα γερμανικά καμιόνια, άρπαζαν και οπλισμό! Οποδήποτε μπορούσαν να κουβαλήσουν. Στη συνέχεια τα έδιναν σε αντιστασιακούς και αντάρτες. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, άλλωστε, πως πολλοί από τους ατρόμητους πισσιρικάδες αργότερα βρέθηκαν να πολεμάνε μέσα από τις τάξεις του ΕΛΑΣ ή να είναι μέλη του ΕΑΜ.

Οι πράξεις τους, μάλιστα έγιναν και λαϊκά τραγούδια. Ένα από αυτά ήταν ένα ζείμπέκικο του Γιώργου Μητσάκη, με τον τίτλο «Κατοχή στην Τρούμπα» που τραγούδησε ο Παναγιώτης Μιχαλόπουλος. «Ήταν Κατοχή, κι έπεφε βροχή, ητανε βαθύ σκοτάδι, στη Τρούμπα κάθε βράδυ. Κι εμείς για ντου πηγαίναμε, σαλτάραμε και κλέβαμε, παρέα ήτανε με μας κι ο μπουκαδόρος ο Κοσμάς. Ήταν Κατοχή, πείνα και βροχή», ενώ γίνεται αναφορά και σε ονόματα: «Μια νύχτα τον Τζιμίσκουλα, τον φάγανε για ψίχουλα, και τον βαρκάρη το Θωμά που έπαιζε τον μπαγλαμά»!

Στο τραγούδι «το πισσιρίκι» του Γιώργου Ζαμπέτα περιγράφεται η σύλληψη και η απόδραση ενός σαλαδόρου πισσιρικά. «Πισσιρίκι με λαγού περπατήσι, εξυπνάδα Μωραϊτή, Μακεδόνα λεβεντιά, ένα πισσιρίκι που 'χει αντρική καρδιά, πονηριά Κεφαλλονίτη, Κρητικού παλικαριά»!

Τόπος συγκέντρωσης των σαλαδόρων ήταν το Ζάππειο. Εκεί αντάμωναν τα πρωινά για να χωριστούν στη συνέχεια σε μικρότερες ομάδες ανά δύο ή το πολύ ανά τρεις. Είχαν εφεύρει τρεις λέξεις για να συνεννοούνται

μεταξύ τους: Η πρώτη ήταν το λίκου (για να βιαστούν οι αργοπορημένοι και να ενωθούν με τους υπόλοιπους διότι όλα είναι έτοιμα), η δεύτερη το ντουντουνο (όταν δεν έβλεπε κανείς και γινόταν το σάλτο) και η τρίτη το

χάπατες (όταν υπήρχε κάποιος κίνδυνος).

Το κυνήγι του «θησαυρού» γινόταν στα μέρη που σίγουρα σύχναζαν Γερμανοί και Ιταλοί: Ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», Παναθηναϊκό Στάδιο, Κολυμβητήριο, Στύλοι Ολυμπίου Διός, Ακρόπολη και ξανά πίσω. Σημαντικό σημείο επίσης ήταν η Ομόνοια. Στην πλατεία τα καμιόνια έκοβαν ταχύτητα, το σάλτο γινόταν και μέχρι το καμιόνι να βγει στην Πειραιώς ή σε άλλο κεντρικό δρόμο η... δουλειά είχε τελειώσει.

Και εδώ οι απώλειες ήταν πολλές. Ο... αρχισαλαδόρος Φώντας που σκοτώθηκε στο Βοτανικό ή ο Τζιμής που άρπαξε μια κουραμάνια και εκτελέστηκε εν ψυχρώ στη μέση της Πανεπιστημίου στο κέντρο της Αθήνας.

<https://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/4098151/i-iroiki-istoria-toy-thrylikoy-xypoly->

Ημερολόγιο 2019

2019 Οκτωβρίου

Κυρ.	Δε.	Τρ.	Τε.	Πε.	Πα.	Σα.
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

Πανσέληνος

Νέα Σελήνη

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΘΑ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟ ΚΑΙ ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ

Για να γνωρίσεις κάτι, οφείλεις:

- Να το παρατηρήσεις προσεκτικά,
- Να το εξετάσεις με ενδιαφέρον, και
- Να το αγαπήσεις, να το αγαπήσεις απεριόριστα!

Η Αγάπη θα εμπνεύσει τον Σεβασμό,
Ο Σεβασμός θα φέρει τη Λατρεία,
Η Λατρεία θα φέρει την Ενότητα
Η Ενότητα θα φέρει την Ταύτιση,
Η Ταύτιση θα φέρει την Κατανόηση,
Η Κατανόηση θα φέρει τη Συνειδηση
η Συνειδηση θα φέρει την Αλήθεια και
η Αλήθεια θα σε ελευθερώσει...
για να αγαπήσεις ακόμα πιο πολύ

Γι' αυτό, πρώτα απ' όλα να αγαπάς!
Η Αγάπη διευρύνει τα όριά σου,
και πρώτη αυτή θα σε βγάλει
από αυτήν τη φυλακή:
τον εγωισμό σου...!

τηρήστε τις εντολές μου, της Αγάπης.
και θα γνωρίσετε την Αλήθεια,
και η Αλήθεια θα σας ελευθερώσει (Ιωάνν.8:32)
από κάθε άγνοια, πλάνη και κακία.

ΑΝΘΡΩΠΕ, ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ

Έπεσε πριν από χρόνια.
Δεν τα παράτησε ποτέ.

Τα όμορφα πράγματα
θα σε μάθουν ν'αγαπάς
τη ζωή

Τα δύσκολα θα σε μάθουν,
πως να την εκτιμάς
και να τη σέβεσαι!

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ-ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Φούρνος μικροκυμάτων

Ο Πέρσι Σπένσερ γεννήθηκε στις ΗΠΑ, το 1894. Μωρό ακόμα, έμεινε ορφανός από πατέρα και η μάνα του τον εγκατέλειψε. Τον περιμάζευαν κάποιοι θείοι του. Παράτησε το σχολείο στα 12 για να δουλέψει και, στα 18 του, κατατάχτηκε στο ναυτικό όπου έγινε ασυρματιστής. Στη δεκαετία του '20, έπιασε δουλειά στην εταιρεία Raytheon. Στα 1941, κατάφερε να πολλαπλασιάσει την παραγωγή «μάνητρον» (βαλβίδα υψηλής πίεσης που μετατρέπει την ηλεκτρική ενέργεια σε μικροκύματα). Τον πέρασαν στο τμήμα κατασκευής ραντάρ. Εκεί, στα 1945, δοκίμαζε μια βαλβίδα «μάνητρον», όταν ένοιωσε να λιώνει στην τσέπη του παντελονιού του ένα κομμάτι σοκολάτας που είχε φυλαγμένο εκεί. Του μπήκαν ψύλλοι στ' αφιά. Πήρε μια χούφτα καλαμπόκι και το έβαλε στο σημείο εκπομπής μικροκυμάτων. Λίγα λεπτά αργότερα, είχε έτοιμο ποπ κορν. Το επόμενο πρωί, έφτασε στη δουλειά του, κουβαλώντας ένα αβγό. Το έβαλε σε ένα σωλήνα κενού, που εξέπεμπε μικροκύματα. Το αβγό άρχισε να τρέμει σαν σε σεισμό. Και ξαφνικά, το αβγό άνοιξε κι ο κρόκος

του εκτοξεύτηκε, βρασμένος, στο πρόσωπό του Σπένσερ.

Ανακοίνωσε στο αφεντικό του τα αποτελέσματα των «πειραμάτων» του κι αμέσως ξεκίνησε το μυστικό «σχέδιο Speedy Weenie». Διαπίστωσε ότι η εκπομπή μικροκυμάτων σε υψηλή συχνότητα διεγείρει (με αποτέλεσμα την αύξηση της θερμοκρασίας) μόρια νερού και άλλων πολωμένων μορίων μέσα στα τρόφιμα. Αυτή η διέγερση είναι αρκετά ομοιόμορφη ώστε η τροφή να θερμαίνεται σε όλο τον όγκο της.

Πήρε ένα κουτί, το εφοδίασε με βαλβίδες μετατροπής του ηλεκτρισμού σε μικροκύματα, του έβαλε έναν περιστρεφόμενο δίσκο κι άρχισε τις δοκιμές. Από εκεί κι έπειτα, το στήσιμο της συσκευής που λέγεται «φούρνος μικροκυμάτων» ήταν θέμα χρόνου. Από το 1947, η εταιρεία Raytheon επικεντρώθηκε στη μαζική παραγωγή τους κι άρχισε δουλειές με φούντες. Ο Σπένσερ αναβαθμίστηκε, έγινε αντιπρόεδρος της εταιρείας κι απέκτησε περίπου 300 διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Πέθανε πάμπλουτος το 1970.

<https://koutalianossimos.wordpress.com/2013/10/21/ανακαλυψεις-εφευρε->

Επισκεφθείτε

το νέο Site του Συλλόγου μας

<http://www.sylfilon.gr>

- ⇒ Ενημερωθείτε για τους σκοπούς του.
- ⇒ Δείτε τις Ανακοινώσεις και τα Νέα του.
- ⇒ Συμμετέχετε στις δραστηριότητές του.
- ⇒ Διαβάστε όλα τα φύλλα της εφημερίδας "**Επι κοινωνία εν τύπω**".
- ⇒ Μελετήστε το καταστατικό του.
- ⇒ Επικοινωνήστε μαζί μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Εγγραφή στο Newsletter | Επικοινωνία

Αναζήτηση...

Αναζήτηση

Τα νέα μας Ταυτότητα Το έργο μας Εκδηλώσεις Στήριξέ μας

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΟΥ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Με τα χρήματα της διαφήμισής σας θα καλυφθούν βασικές ανάγκες συνανθρώπων μας που περνούν δύσκολες στιγμές της ζωής τους.

Η εφημερίδα είναι μηνιαία και εκδίδεται σε 2.500 φύλλα. Διανέμεται δωρεάν στο Νοσοκομείο Νοσημάτων Θώρακος Αθηνών "Η Σωτηρία" και ταχυδρομείται δωρεάν στα μέλη του Συλλόγου μας.

Μπορείτε να την βρείτε στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών, στα Τακτικά Εξωτερικά Ιατρεία ή στο Γραφείο Κίνησης Ασθενών.

Η "Επι κοινωνία εν τύπω" είναι το δικό σου βήμα

Παρακαλούμε, στείλε μας

ΣΚΕΨΕΙΣ,
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ,
ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

και ό,τι άλλο μέσα από την ειδικότητά σου και την ευαισθησία σου θα μπορούσες να μοιραστείς με τους άλλους για το γενικό καλό.

ΟΜΑΔΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΧΩΡΩΝ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

ΕΝΑΡΞΗ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Έφηβοι (11-15ετών) κάθε Κυριακή απόγευμα
(έναρξη μαθημάτων στις 13 Οκτώβρη)

Ενήλικες κάθε Πέμπτη
(έναρξη μαθημάτων στις 17 Οκτώβρη)

(στο αμφιθέατρο του νοσοκομείου)

Προεγγραφές (τηλεφωνικά) μέχρι 10 Οκτώβρη
Πληροφορίες: Ζέρβας Δημήτρης τηλ.: 6986 127 436

Τα μαθήματα απευθύνονται σε εργαζόμενους νοσοκομείου

ASTRA
ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗ

Τηλ.: 210.69.22.400

www.astrametaforiki.gr

Σεβαστουπόλεως 137, 115 26 Αθήνα

τηλ.: 210.69.22.400 • fax: 210.67.25.314

www.astrametaforiki.gr